

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.165

Între atrii ninge-amarnic...

Între lacrimă și mine e o punte de suspine pe unde se plimbă corbii,
croncănind a iarnă lungă cu nămeți în partea stângă...
Între atrii ninge-amarnic, teama viscolește-n bernă,
un tic-tac rămas pe pernă mă anunță că sunt vie, doar în vers și poezie...
Cu dactilii și troheii joc șotron pe ritm de jale și cum am brațele goale
pun în vers o acoladă, vreo metaforă să vadă
că-am nevoie de cuvinte pentru ruga din morminte...
Șchiopătez printre ruine și prin ceruri clandestine caut novele vecine,
poate te găsesc pe tine, să te-atrag cât mai aproape și subit aceleași pleoape
să descopere lumină-ntr-o explozie divină...
Te-ntâlnesc la o răscruce, aleg calea ce ne duce dincolo de Calea albă
a Lactei unde-n salbă se înșiră dezolante la gâturi de Babe Cloanțe...
Într-o clipă infernală, o consoană și-o vocală, într-o contopire-astrală
reînvie-n pielea goală într-un rai mai neconform, unde șerpii încă dorm...
E-o iluzie facilă renăscută-ntr-o idilă, într-o zi din vincer,
când din must nu am să cer, că a fiert mult prea devreme în oceane de dileme...
Între lacrimă și mine, crește-o punte de suspine
și-un covor de neputințe sub a vremilor sentințe...

O să-mi moară poezia în exil și pribegie...

Cuibul meu de eremită, cu pereții de hârtie,
n-are nicun punct de sprijin pentru biata poezie.
Din tavan atârnă iambii și troheii-n stalactite,
se prăvale versu-albastru pe trofee prăfuite.
Țes paingii pânză deasă, înveliș pentru vocale
exilate-n largul mării, din elipse lexicale...
Pe podea grămezi de gânduri stau la rând să prindă viață
în poeme fără muză... muza-i astăzi o paiată
Cu grimase de durere în tăceri mistuitoare,
unde nici măcar un țipăt nu se șterge de sudoare...
Tremură sub zero grade un oftat de-nsingurare
din metafora orfană vămuită la hotare...
Prin lucarne umbre dese se strecoară să-ntomneze
acolade verticale cu silabe ne-nțelese...
O majusculă beteagă caută printre cuvinte,
slova fără cap și coadă dintr-o rugă la morminte...
Cuibul meu de eremită e-n disgrație totală,
poezia își acceptă destinația letală...

Eu calc la fel ca noaptea pe tăceri...

Mai trece-un azi la fel ca și un ieri, nimic nu iese din banal... vreun pas...
eu calc la fel ca noaptea pe tăceri și-n mine nu mai strigă niciun glas...
Pe treptele singurătății din amurg coboară anii grei fără reper,

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.165

spre-o destinație unde concurg aceleași gânduri în veșmântul pauper...
Mi-au împietrit pe brațe rugi spre cer și-n palme nu mai pot să țin măcar un vis,
rânjește într-un colț un rinocer și mușcă din poemul interzis...
Și-mi sângerează muza-n verde crud, rămas prin vene când mai pozeam
pe malul mării unde-acum aud doar scâncetele dușilor din neam...
Nu e tristețe, lacrimi nu mai sunt...e-o dezertare chiar din eu-l meu
și-apostazia nu mai pot s-o-nfrunt, acum, când mă tot strigă Dumnezeu...
E drumul tot mai greu chiar și spre rai, când nu mai știi pe un' s-o iei pe la răscruci
și când la vamă n-ai un ort să dai și te împiedici de torturi și cruci...
Și m-aș întoarce să mai scriu ceva pe pragul dintre lacrimă și-alint,
dar nu mai este nimeni să mă vrea și vlagă nu mai am ca să mă mint...
Mai vine-o dimineață-n care plec și mă întorc de unde am plecat,
același splin mă-ndeamnă la înec, dar marea e de neînduplecat...
Amarul meu nu-i e pe plac și-mi spune c-ar vrea din mine-o poezie-anume...